

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce **V. H. N.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem
sídlem Vyšehradská 9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-77/ZA-ZA11-HA06-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2025, č. j. OAM-77/ZA-ZA11-HA06-2025, kterým byla podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. V žalobě bylo předně namítáno, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř.), a žalobce se dále cítí být napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Žalovaný navíc nezákonně nepřezkoumal jeho žádost a zamítl ji jako zjevně nedůvodnou, čímž se zprostil povinnosti ji přezkoumat meritorně, a žalobce tak připravil o možnost bránit se proti meritornímu rozhodnutí ve věci. Žalovaný dále porušil ust. § 2 odst. 4 a § 3 s. ř., nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neřídil se pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
3. Žalovaný posoudil žádost o mezinárodní ochranu žalobce jako zjevně nedůvodnou, neuvedl však skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti pronásledován z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu, a zároveň uvedl pouze ekonomické důvody. Žalobce má za to, že poskytl ze své strany dostatek informací a odůvodnil svou žádost tak, aby žalovaný posoudil věc meritorně.
4. Žalobce se obává návratu do vlasti kvůli dluhům, které tam má, přičemž je nebude moci splácet a budou po něm vymáhány. Ve Vietnamské socialistické republice (dále jen „Vietnam“) se po návratu dostávají lidé do složité situace, nezískají zaměstnání a s ohledem na chybějící sociální systém nemohou překlenout ani dobu po návratu do vlasti. Podklady založené ve správním spise potvrzují, že přesídlení osob zdržujících se mimo území Vietnamu je velice složité. Sama vláda Vietnamu podporuje migraci, konstatování, že žalobce neměl problém s odchodem z vlasti, není pro posouzení věci relevantní a není zárukou toho, že bez problému bude i návrat. Jakkoliv byl tedy odchod z vlasti žalobce motivován ekonomickými důvody, tyto nebyly jediné, dalším důvodem je právě závažná újma. Žalovaný měl posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude navrácen do vlasti, skutečné nebezpečí vážné újmy. Dle žalobce je tato újma v jeho případě spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, je nutné zkoumat, zda hrozí reálné nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu, přičemž nemusí být postaveno na jisto, že žalobce bude vystaven takovému jednání. Žalobce poukázal na azylově relevantní nebezpečí, není tedy možné jeho žádost zamítnat jako zjevně nedůvodnou. Nelze vyloučit, že žalobci ve vlasti po návratu hrozí perzekuce ze stran státních orgánů, ale i soukromých osob. Žalovaný se však těmito okolnostmi nezabýval.
5. Žalovaný nevyvinul dostatečnou aktivitu ke zjištění skutečného stavu věci, kdy žalobce poskytl dostatek podkladů a žalovaný měl jejich relevanci ověřit a případně doložit závěry, které jsou opačné. Žalovaný má povinnost náležitě zjistit skutečný stav věci, přičemž má vycházet nejen z vyjádření žalobce, ale i z informací a důkazů, které si sám zjistí a opatří. Žalovaný má v případě, že jsou i drobné náznaky toho, že by žalobci mohla hrozit újma, přistoupit k zajištění jeho ochrany, i kdyby náhodou nebyla možnost udělit azyl podle standardních procedur. Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát konstatoval, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistického odůvodňování zřejmé nespravedlivosti. Zdůraznil přitom, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají

svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Ve věci tzv. přepjatého formalismu již rozhodoval též Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2023-56, dle kterého je účelem soudní ochrany poskytnout ochranu subjektivním právům, v případě správního soudnictví subjektivním právům veřejným. Soudy nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí z formalistických důvodů, ale pouze z příčin, které vylučují poskytování soudní ochrany, jiný přístup by znamenal odepření spravedlnosti a byl by stěží ústavně-konformní. Žalobce je přesvědčen, že v jeho případě bylo rozhodováno v rozporu s výše uvedenými principy, kdy měla převážet spravedlnost před formalismem.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť při rozhodování vzal v úvahu žalobcem tvrzené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce jsou pouze ekonomické důvody. V České republice (dále jen „ČR“) chce pracovat a vydělat peníze ke splacení dluhu v zemi původu. Žalobce neuvedl v průběhu správního řízení žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Současně bylo zjištěno, že mu ve vlasti žádné nebezpečí nehrozí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah správního spisu

7. Žalobce dne 20. 1. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 23. 1. 2025 poskytl údaje k podané žádosti, sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti kinh. Nemá a nikdy neměl náboženské ani politické přesvědčení. Je ženatý a má dceru (ročník X), manželka s dcerou žijí ve Vietnamu. Z Vietnamu odcestoval v X letecky do Maďarska, na území ČR vstoupil koncem X vlakem. Kromě Maďarska od X do X nepobýval na území jiných států Evropské unie (dále jen „EU“). Neměl udělena žádná víza ani povolení k pobytu v ČR ani v jiných státech. Žalobce je zdravý, s ničím se neléčí. Proti jeho osobě nebylo vedeno žádné trestní stíhání a nebyl odsouzen. O mezinárodní ochranu žádá pouze z ekonomických důvodů, neboť musel zaplatit vysoké náklady na cestu do Evropy, z toho důvodu si vzal nebankovní půjčky s vysokými úroky. Chtěl by v ČR setrvat a pracovat, a vydělat tak na splacení dluhů, po jejich splacení se vrátí do Vietnamu. V současnosti má obavy z jednání věřitelů.
8. V průběhu pohovoru dne 23. 1. 2025 žalobce uvedl, že koncem X přicestoval do ČR na návštěvu kamaráda do Prahy. Rozhodl se na území ČR zůstat, neboť zjistil, že jsou zde lepší pracovní podmínky než v Maďarsku. V Maďarsku pracoval legálně, bylo tam však málo práce. Prodloužení pobytového povolení si v Maďarsku nezařídil, jelikož zprostředkovatelé požadují vysoké provize. Ve Vietnamu žalobce pracoval, dosahoval nízkých příjmů, žil s rodinou v domku, v současnosti je s nimi v telefonickém kontaktu. Jeho rodiče ve vlasti pracují na poli, mají nízké příjmy. S vycestováním z vlasti, ani s vyřízením osobních dokladů, neměl žalobce žádné problémy. Rovněž neměl potíže se státními či bezpečnostními orgány, s policií, ani kvůli své rase, náboženství, národnosti, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu do

vlasti se obává věřitelů, kteří mu půjčili peníze. O mezinárodní ochranu požádal, jelikož chce zůstat na území ČR a vydělat si peníze na splacení dluhů.

9. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou ekonomické důvody, neboť žalobce hodlá v ČR zůstat, pracovat a vydělanými finančními prostředky splácet dluh ve vlasti. Má také obavy z věřitelů.
10. Správní orgán při posouzení žádosti vycházel z výpovědi žadatele a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. 6. 2024.
11. Žalobce, ač se k úkonu dostavil, s podklady pro vydání rozhodnutí se seznámit nechtěl, nevyužil svého práva se k nim vyjádřit či navrhnout jejich doplnění. Pouze uvedl, že má ve Vietnamu manželku a děti a že chce v ČR setrvat, aby mohl posílat finance manželce ke splacení dluhu ve výši 20 000 dolarů.
12. Správní orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že z výpovědi žadatele zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o mezinárodní ochranu netvrdil, neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma dle ust. § 14a zákona o azylu. Motiv žalobce k zahájení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze podřadit pod žádný zákonný důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce rovněž neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit vážné újmě ve smyslu zákona o azylu, ani nesdělil, že by mu ve vlasti hrozil trest smrti či vykonání takového trestu. Rovněž neuvedl, že by mu v případě návratu do domovského státu hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a ani vážná újma z důvodu svévolného násilí, které by mohlo vyplývat z mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v jeho vlasti. Správní orgán tak shledal naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Žalobce obecně namítá porušení ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 s. ř., neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ani se neřídil pravidlem, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Takové obecné námitky však nelze považovat za žalobní body ve smyslu

§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Uvedené námitky však těmito požadavkům nedostály, neboť představují pouhé parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena. Žalobce přitom nikterak nekonkretizoval, k jakým specifickým okolnostem případu žalovaný nepřihlédl ani jaké konkrétní oprávněné zájmy žalobce nešetřil, či jaké nedůvodné rozdíly v rozhodování žalovaného vznikly. Neuvedl tedy žádné konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o které své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

15. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
16. Žadatel musí v řízení o udělení mezinárodní ochrany nejprve tvrdit existenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Správní orgán je následně povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel uvedl. Není ovšem jeho úkolem za žadatele tyto důvody domýšlet (viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením o žádosti, zásadní roli v něm hraje aktivita žadatele, na něm je tedy prezentovat svůj azylový příběh v příslušné fázi řízení, a to co možná nejuceleněji a pravdivě. Teprve na základě žadatelových tvrzení zjišťuje žalovaný skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil a proč se případně obává návratu do ní. Judikatura dospěla k závěru, že pokud žadatel uvádí pouze důvody ekonomické, nemůže namítat, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, pokud nezjišťoval důvody jiné, žadatelem neuvedené (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, a ze dne 25. 7. 2013, č. j. 2 Azs 5/2013-27).
17. Premisou k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu je nutné, aby došlo ke kumulativnímu naplnění dvou podmínek: že a) žadatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a současně b) žadatel uvedl výlučně ekonomické důvody. Soud shledal, že obě dané podmínky jsou v projednávaném případě splněny.
18. Zdejší soud připomíná v souvislosti s povahou mezinárodní ochrany rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se

uvádí: „Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006 č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Je nutné zdůraznit, že k legalizaci pobytu na území ČR primárně slouží instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.

19. Žalobce v podané žalobě namítl, že pokud by se měl vrátit do země původu, má obavy, že mu tím bude způsobena závažná újma, obává se věřitelů, dluhy po něm budou vymáhány. Konkrétně je tato újma spatřována v nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Nelze vyloučit, že mu hrozí persekuce ze strany státních orgánů, ale i soukromých osob.
20. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, žalobce vlast opustil z výlučně ekonomických důvodů, za účelem cesty do Evropy si vzal půjčky, plánuje se do vlasti po vydělání finančních prostředků vrátit. Také jeho další pohyb po Evropě byl vedený výlučně ekonomickou motivací. Uvedl, že v Maďarsku pracoval legálně, ale bylo tam málo práce, měl v ČR kamaráda, proto sem přijel. O mezinárodní ochranu požádal, aby zde mohl pracovat a vydělat peníze. Pokud uváděl obavy z věřitelů, neuvedl nic, co by naznačovalo možné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany, nezmiňoval žádné obavy z násilí, které by na něm věřitel mohl spáchat. Samotná skutečnost, že věřitelé budou chtít své peníze zpět, není azylově relevantní, splácení svých závazků je běžnou povinností i v ČR a jiných demokratických státech. V průběhu správního řízení žalobce nevyjádřil žádné obavy plynoucí ze situace ve vlasti, nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce vyjádřil: „Náklady cesty do Evropy byly velmi vysoké, vzal jsem si nebankovní půjčky s vysokými úroky. Převaděči a zprostředkovatelé chtěli zaplatit moc, měli vysoké náklady. Chtěl bych zůstat v ČR, abych tady mohl pracovat a vydělávat na zaplacení dluhů. Když vše splatím, tak se vrátím do Vietnamu. Ted' mám ale strach z věřitelů. Jiné důvody nemám. Při pohovoru dne 23. 1. 2025 konstatoval: *Moje přání je být v ČR, abych tady mohl vydělávat. Chci splatit dluhy. Pak bych se vrátil do Vietnamu*“. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého pobytu v ČR jen kvůli pracovnímu uplatnění, uvedl tak pouze ekonomické důvody žádosti.
21. Pokud jde o tvrzení v žalobě, že by mu hrozila persekuce ze strany státních orgánů, žádné takové nebezpečí v průběh správního řízení netvrdil, uvedl naopak že ve vlasti žádné problémy se státními orgány neměl. Tvrzení v žalobě je zcela obecné, nedává soudu žádnou představu, jaké problémy a z jakých důvodů by se státními orgány měl žalobce mít.
22. Pokud jde o závažnou újmu mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání, na kterou žalobce poukazuje v žalobě, soudu není zřejmé, ze strany jakého subjektu, z jakých důvodů a co žalobce k tomuto přesvědčení vede, žalobce tyto obecné pojmy nenaplnil žádným obsahem.

23. Žalobní tvrzení ohledně možného násilí jsou navíc v podané žalobě zcela nová, v řízení o mezinárodní ochranu žalobce žádná taková tvrzení neuváděl. Žalobce byl tedy povinen je žalovanému sdělit, neboť mu v tom objektivně nebránily žádné překážky, a pokud tak neučinil, nemůže je s úspěchem namítat až v řízení před soudem. Výjimka, kdy je soud povinen k ex nunc přezkumu dle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, se totiž nevztahuje na skutečnosti, které mohl žalobce v předchozím řízení sdělit správnímu orgánu, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, dle kterého: *„Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že stěžovatel tato tvrzení bez pochybností mohl uvést již v řízení před žalovaným, neboť se jedná o skutečnosti, které nenastaly až v průběhu správního řízení, a musely být stěžovateli při podání žádosti o mezinárodní ochranu známy. Neuvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem posuzujícím jeho žádost všechny relevantní skutečnosti, neumožnil mu je kvalifikovaně posoudit a učinit součástí rozhodnutí, musí nést riziko v podobě zamítavého rozhodnutí. Povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“*
24. Žalobce uvádí, že žalovanému předložil dostatek podkladů, ze správního spisu nicméně tato skutečnost nevyplývá.
25. Žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, za tímto účelem provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z vlasti, jeho života v zemi původu i v ČR a důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž shromáždil informace o situaci ve Vietnamu. Na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR z čistě ekonomických důvodů. Napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné srozumitelným a přezkoumatelným způsobem.
26. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za hrozbu pronásledování či vážné újmy podle § 12 nebo § 14a zákona o azylu. Nejedná se o azylově relevantní důvod (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54). Skutkově obdobnými případy se Nejvyšší správní soud zabýval i v nedávné době s tím výsledkem, že kasační stížnosti stěžovatelů z Vietnamu, kteří potřebovali v ČR vydělat peníze na úhradu dluhů, přičemž někteří z nich uváděli též obavy z věřitelů a lichvářů, odmítl pro nepřijatelnost (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2024, č. j. 1 Azs 136/2024-26, ze dne 19. 2. 2024, č. j. 10 Azs 291/2023-39, ze dne 28. 3. 2024, č. j. 2 Azs 305/2023-32, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-31, případně ze dne 5. 12. 2024, č. j. 6 Azs 230/2024-29, ze dne 20. 9. 2024, č. j. 5 Azs 152/2024-33).
27. Pro úplnost lze konstatovat, že případné potíže s věřiteli (nestátními subjekty) je třeba řešit primárně s vietnamskými státními orgány. To by po žalobci nebylo nutno požadovat pouze, pokud by vietnamské státní orgány nebyly ochotny či schopny stěžovateli poskytnout ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS); pouhá subjektivní nedůvěra ke státním orgánům rezignaci na využití ochrany státu neodůvodňuje (viz např. usnesení

Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Nejvyšší správní soud se přitom opakovaně zabýval situací vietnamských dlužníků a ochranou poskytovanou před lichvou a nelegálním poskytováním půjček, přičemž nedostatky svědčící o neschopnosti či neochotě státních orgánů poskytovat ochranu ve Vietnamu neshledal (viz např. usnesení ze dne 6. 1. 2022, č. j. 5 Azs 61/2020-30, nebo ze dne 25. 9. 2023, č. j. 5 Azs 99/2023-31, či ze dne 19. 10. 2023, č. j. 10 Azs 219/2023-32, ze dne 18. 7. 2024, č. j. 5 Azs 26/2024-15, či ze dne 17. 7. 2024, č. j. 1 Azs 130/2024-35). Žalobce v projednávané věci jakékoli potíže se státními orgány ve vlasti neměl, netvrdil ani, že by mu nebyly ochotny či schopny pomoci.

28. Námitka žalobce týkající se formalistického postupu za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti není způsobitelná obstat. Žalobce sice zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad, ale žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by se měl soud v projednávaném případě odchýlit od doslovného znění zákona, neuvádí. Neúspěch žalobce pramení ze skutečnosti, že neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, nikoliv pro výkladové nejasnosti. Postup žalovaného byl v souladu se zákonem, soudu není zřejmé, v čem má spočívat vytýkaný přílišný formalismus napadeného rozhodnutí. Soud nespatřuje žádnou podobnost, skutkovou ani právní, s odkazovaným případem, kdy se řešil nezákonný zásah v daňovém řízení a mj. důsledky nesprávného označení žalovaného. Žalobce z tohoto rozhodnutí dovozuje nesprávné závěry pro svůj případ. Zdejší soud žalobci ochranu poskytl v tom smyslu, že přezkoumal postup žalovaného při aplikaci ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
29. Soud nepochybně závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, žalobci však žádné reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nehrozí. K odkazu na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN k problematice dokazování v řízeních o udělení mezinárodní ochrany, soud dodává, že v projednávaném případě je podstatné, že žalobce žádná azylově relevantní tvrzení neuvedl, nikoliv že je neprokázal.
30. Soud tedy uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Následná gradace azylového příběhu v podané žalobě neodpovídá skutečnostem uvedeným v řízení před žalovaným a není ani ničím podložena. Azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu soud neshledal. Žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
31. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. června 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.